

אלבום זה מוקדש לזכר
שאול שורץ
שנפל בעת מילוי תפקידו
בשירות הצבאי
והובא למנוחות בבית
העלמין הצבאי באשקלון.

מלחמת יום הכיפורים

המלחמה פרצה ביום הכיפורים התשל"ד,
ב-6 לאוקטובר 1973, בהתקפה של
מדינות ערביות נגד ישראל, בהובלתן של
סוריה ומצרים, שנתמכו בעיקר על ידי
עיראק וירדן. המלחמה התרחשה בעיקר
בסיני וברמת הגולן, ונמשכה עד ה-24
לאוקטובר 1973, יום כניסת הפסקת
האש לתוקף.

פתיחת מלחמת יום הכיפורים על ידי
מדינות ערב הפתיעה את המודיעין של
צה"ל. לאחר הניצחון הגדול במלחמת
ששת הימים ב-1967. מודיעין צה"ל לא
צפה את מועד פתיחתה של המלחמה
שנפתחה, את עוצמת המתקפה, את
מהלכי הפתיחה ואת מאפייני הלוחמה
של צבאות ערב. עם זאת, עד סוף
המלחמה הצליח צה"ל להפוך את
הגלגל, להתאושש מההלם הראשוני
ולנצח במלחמה.

ביום הראשון למלחמה היו מעוזי צה"ל
בסיני והמוצבים ברמת הגולן מאוישים
בדלילות. הסורים תקפו ברמת הגולן עם
שלוש דיוויזיות, שכללו כ-1700 טנקים,
1200 קני ארטילריה, מערך גדול של טילי
קרקע-אוויר ומטוסי קרב רבים. מנגד עמד
צה"ל עם 177 טנקים ושני גדודי חיל רגלים
בסך הכול. המצרים חצו את התעלה,
תקפו את המעוזים ופלשו לסיני עם כוח
עצום.

תוצאותיהם של קרבות היום הראשון היו
הרות אסון מבחינת צה"ל.
הטנקים הסורים הגיעו לעמדות תצפית
על הכנרת ולשטח השולט על גשר בנות
יעקב ומסיבה שאינה ברורה עד היום,
בלילה עצרו הסורים את התקדמותם,
דבר שהכריע ככל הנראה את גורל
המלחמה כולה.

ב-8 לאוקטובר נשלח גדוד 17 של חטיבת
גולני לסייע בבלימה של הכוחות הסורים
וניסיון לכבוש את החרמון לאחר נפילתו.
גדוד ברק 12 והסיירת סייעו לגדוד גדעון
בכוח אדם ואספקה.

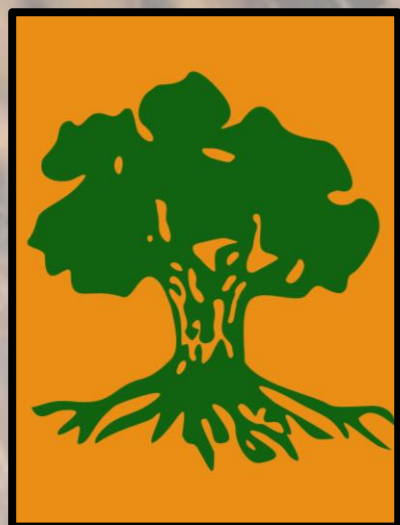

במלחמת יום הכיפורים כבשה חטיבת
גולני את הר החרמון במסגרת "מבצע
קינوح", ומאז טירוני היחידה מטפסים את
הר החרמון כדי לקבל את תג היחידה.
במלחמת לבנון הראשונה לקחה החטיבה
חלק משמעותי בכיבוש הבופור ובקרב על
כפר סיל.

מוצב החרמון שנת 1973

חטיבת גולני- החטיבה בה לחם שאול
בעלת היסטוריה מלאה בקרבות
משמעותיים למדינת ישראל.
במלחמת העצמאות החטיבה נכנסה
רשמית לצה"ל, ולקחה חלק בקרבות
הבלימה בעמק הירדן מול צבאות סוריה,
לבנון, ירדן ועיראק. במבצע קדש החטיבה
כבשה את מתחם רפיח ואיפשרה מעבר
לכוחות השריון. מלחמת ששת הימים
הייתה מלחמה משמעותית לגולני,
במהלכה רשמה החטיבה הישגים רבים,
ביניהם הקרב על תל-פאחר בה כבשה
את המוצב הסורי.

תג החטיבה-
חטיבת גולני

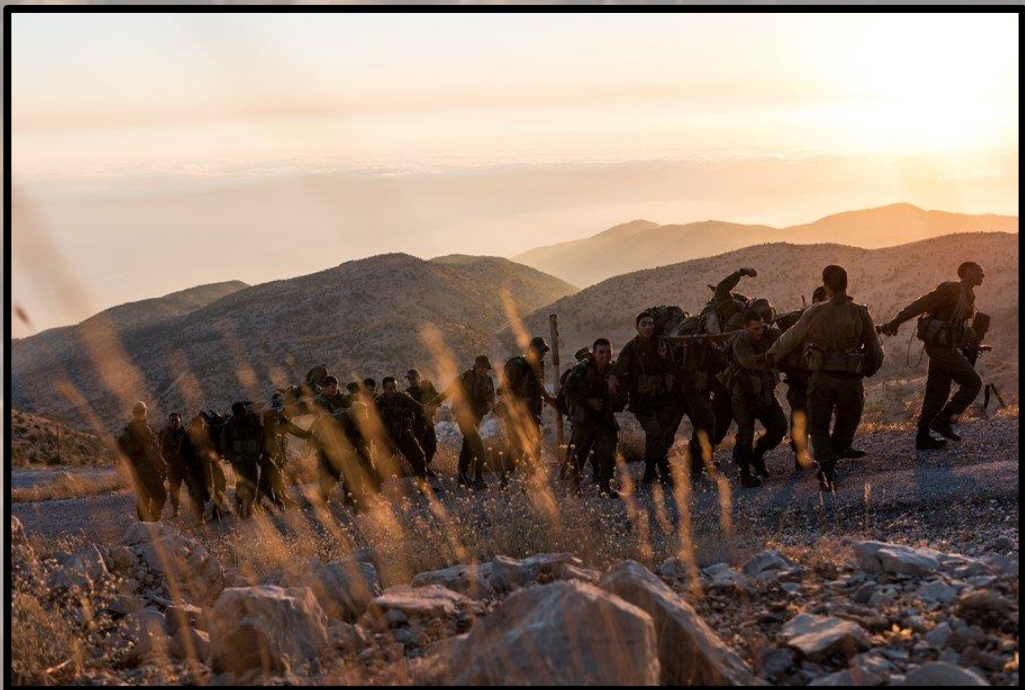
חיפשנו רבות על מנת לדעת מהו הגדוד בו שאול
לקח חלק, לאחר חיפוש רב, אנו משערים ששאול
לקח חלק בגדוד זה, שהוא גדוד מרכזי שלחם
במלחמת יום כיפור.

גדוד 13 - גדוד גדעון

הגדוד הוקם ב-22 בפברואר 1948 והיה
הגדוד השלישי בחטיבת גולני, ומכאן
מספרו. הוא נקרא על שם השופט
המקראי גדעון בן יואש, כי הגדוד תפס
את גזרת בקעת בית שאן, נחלתו של
גדעון. גדעון חילק את לוחמיו לשלוש
קבוצות ונתן לכל איש כד ובתוכו לפיד
בוער ושופר, ומכאן סמל הגדוד: עץ
החטיבה עליו חרב, כד ושופר. המוטו של
הגדוד הוא "חרב לה' ולגדעון".
גדוד גדעון השתתף בקרבות משמעותיים
רבים כמו: מלחמת העצמאות, מלחמת
ששת הימים ומלחמת יום כיפור.

במלחמת יום כיפור הגדוד שימש עתודה
בפיקוד צפון ותפס את מוצבי הרמה עד
החרמון. הגדוד מתגאה בכך שלאורך
המלחמה אף מוצב בגזרת הגדוד, חוץ
ממוצב החרמון, לא נפל לידי הסורים
במלחמה. בעקבות זאת נטבע המשפט:
"אתם לא תעברו, כאן גולני לוחם!"

שאור שורץ

שאול בן שלמה ורינה. נולד ביום י' בתשרי
תשי"ד (19.9.1953) במושב משמר איילון.
משמר איילון הוא מושב השוכן בשפלת
יהודה, הנמצא בתחום של מועצה
אזורית גזר.

שאול למד בבית הספר היסודי על שם
א.ד. גורדון וסיים את לימודיו בבית הספר
התיכון 'אורט' שבאשקלון. שאול היה
אהוב על מוריו ועל חבריו וגילה נכונות
לעזור תמיד בלי להתחשב בצרכיו
ובנוחיותו.

סמל המועצה -
מועצה אזורית גזר

סמל בית הספר אורט

מגיל צעיר היה שאול חבר בתנועת
'הנוער העובד והלומד' והמשיך לבקר בקן
גם במשך לימודיו בכיתות הגבוהות של
בית הספר העל יסודי.

בתנועת 'הנוער העובד והלומד'
המדריכים והחניכים מקיימים פעילות
משמעותית לאורם של ערכים ומטרות
משותפים כמו: שוויון ערך האדם, ציונות,
הגשמה, צדק חברתי ועוד..

סמל תנועת
'הנוער העובד והלומד'

שאול בילה שעות רבות בשהייה ובשחייה
בים. שאול הרבה בפגישות ובשיחות עם
חבריו וידידיו ואף עסק בספורט.
בין היתר, אהב שאול לשחק כדורגל,
כדורסל וטניס שולחן.

חוף ים התיכון

שאול היה בחור שקט, עדין נפש ואדיב.
ידידיו הוקסמו מהחברות הנאמנה שלו
ומאהבת הבריות שהייתה בו.

ידידו יעקב מספר: "לדלתי עם שאלו
מילדוֹת. לדלנו כשני אחים, שותפים
למשחקים, שותפים להשתוביות ולם
למרי. שאלו היה בחור שקט ושלי
בצורה יוצאת מן הכלל. לפעמים
עמדתו משתנה, כיצד הוא משיג
את השקט והשלווה הללו. הרבין
לבלות את זמנו הפנוי בביתו,
בביתו ובמועדון הנוער הקרוב,
במשחקי שש-בש, כדורגל, כדורסל,
טניס שולחן וכמובן בשפת הים. שאלו
היה חבר נאמן".

שירותו הצבאי

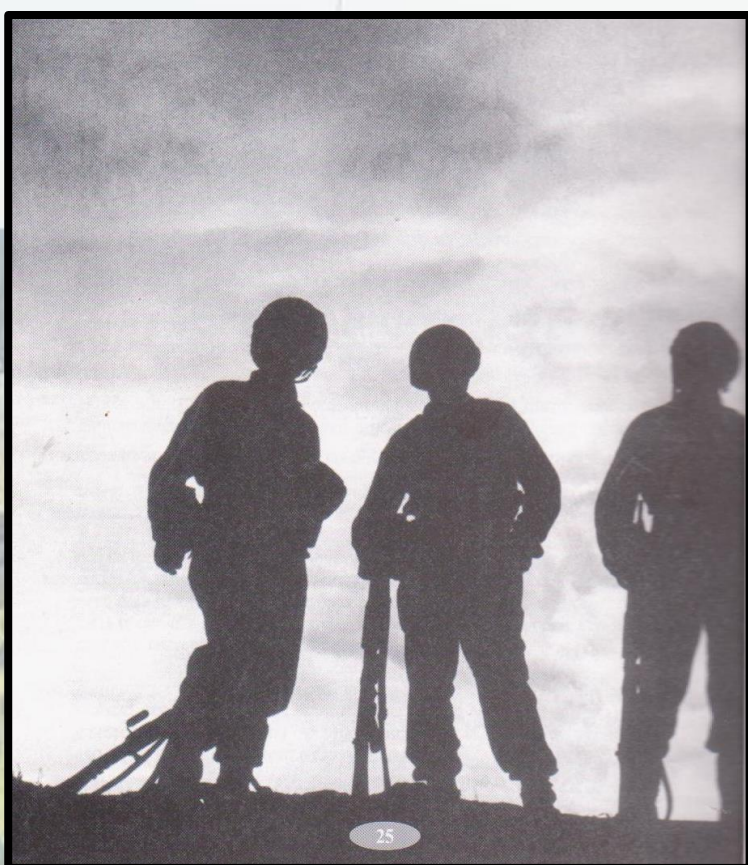
שר שאור

שאול גויס לצה"ל בפברואר 1972 והתנדב
לגולני. עקב ליקויים בראייה סווג לפרופיל
נמוך ונתקל בקשיים, אך שאול התעקש,
הוא רצה לשרת ביחידה קרבית. לבסוף
הצליח לשכנע את מפקדיו, ובקשתו
התקבלה. הוא התנסה בכל קשיי
הטירונות, אך מעולם לא התלונן.

שאול היה בחור רזה ובעל כושר גופני
ממוצע ולמרות זאת עמד בקשיים הרבים
ובאימונים המפרכים בטירונות והפך
לחייל חזק, בוגר ומאושר, החלטי, מאומן
ומוכן לכל משימה.

במלחמת יום הכיפורים השתתף שאול
בקרב על כיבוש החרמון ובקרבות נוספים
ברמת הגולן. הוא ראה את טובי חבריו
הרוגים ופצועים, אך לא נרתע והמשיך
ללחום בחירוף נפש.

שאל לא סיפר להוריו מאומה
מהתרחש אצלו. בשיחות הטלפון
הקצרות עם המשפחה, שעמל קשה על
מנת להשיגן, דרש בשלומם של בני הבית
והרגיע אותם. הוא הרבה לכתוב להם
מכתבים.

באחד ממכתביו כתב:

"אני מרגיש מצוין, אלה קצת מדוכא
בשל מלך האויר שלא מאפשר
יציאות הביתה. אך לא נורא, אני
מבקש שתסבירי להורי שאני לא
מצלצל בלמן האחרון, כי הטלפון כאן
לא תקין ובהצמנות הראשונה
אֶתקשר איתם".

למעלה מחודש ימים לא עזב את שדה
הקרב ולא ביקר בבית הוריו - ועם זאת,
מצא את הכוח להעלים את היגון והצער,
הקשיים והכאב, ולהרגיע את בני
משפחתו.

בחופשות הקצרות שקיבל בסופה של
המלחמה ביקר שאול בבתי החולים
שבהם שכבו חבריו הפצועים. עבר
ממיטה למיטה, דיבר עמם, עודד אותם
והתייסר בייסוריהם.

כך כתב לידידתו הטובה שלומית:

"אני מאוז מצער שלא באתי לביקר
אחרי המלחמה. כי כל חופשה
קצרה שניתנה לי הייתי מוצל לביקור
אצל אחי שהיה מאושפז בבית
החולים. כך שהרבה זמן פנוי לא
נשאר בתק 48 שעות".

המלחמה חוללה בשאול שינוי גדול, הוא
חזר בוגר יותר, סוער יותר, כואב על
נפילת חברים ליחידה. הוא הפך להיות
רציני יותר, קודר יותר, מעט סגור ובוגר
מכפי גילו. את חופשותיו המעטות ניצל
לא רק לביקור אצל ידידיו אלא גם
לפגישות עם בני משפחתו - הוריו, אחיו
הבכור ואחייניתו.

שאול נפל בעת שירותו בתאריך י"ב
בתמוז תשל"ד (2.7.1974) והובא למנוחת
עולמים בבית העלמין שבאשקלון. שאול
השאיר אחריו הורים ואח.

בספר לזכרם של בני אשקלון שנפלו
במערכות ישראל מוקדשים מספר
עמודים- לקורות חייו, לקטעים ממכתביו,
לדברי חבריו מילדות ולשיר שכתב אחד
מהם לזכרו.

המלחמה האחרונה

מילים: חיים חפר

השיר נולד מתוך אופטימיות, בתקופת מלחמת
הכיפורים, מתוך מחשבה שצריך לומר, לדרוש, שזו
תהיה המלחמה האחרונה.

אני מבטיח לך...

אני מבטיח לך, ילדה שלי

קטנה

שזאת תהיה המלחמה

האחרונה.

בשם התותחנים אשר ברסק

הפגזים

היו עמוד האש לאורך החזית,

בשם חובשים רופאים

שבנפשם ומאודם

החזירו רוח וחיים, השיבו דם.

אני מבטיח לך...

בשם כל הטנקיסטים ופניהם

המאובקות

אשר עברו את כל האש

והשחיקות,

בשם הימאים אשר פשטו על

הנמלים

ועיניהם כבדות ממלח וגלים.

בשם הקשרים אשר קולם

קרע לילות,

בשם כל הגייסות והחילות,

בשם כל האבות אשר הלכו

לקרב נורא

ושרוצים לשוב אלייך חזרה.

אני מבטיח לך, ילדה שלי

קטנה

שזאת תהיה המלחמה

האחרונה.

בשם הטייסים אשר פרצו אל

קרב זועם

ונצרבו באש טילים ואש נון

מם.

בשם הצנחנים שבין עופרת

ועשן

ראו אותך, כמו מלאך, מעל

ראשם.

ברקוד לשיר ביוטיוב

נפגשנו שוב

מילים ולחן: שייקה פייקוב

"השיר נכתב בעקבות מלחמת יום הכיפורים"

שירי לי מולדת משיריך
היפים
כמה אהבתי לזמרם
ברגעים קשים

נפגשנו יחד שוב
החבר'ה משישים ושבע
היה קשה, מה יש לומר
היה עצוב בלב
ידענו נתגבר, פשוט
עשינו זאת לקבע
ידענו זאת על אף כל

הכאב
הרגשנו זאת בכל בקעה
על כל תלולית וגבע
נתנו להרגיש זאת לאורב

שירי לי מולדת משיריך
היפים
כמה אהבתי לזמרם
ברגעים קשים

נפגשנו יחד שוב
החבר'ה משישים ושבע
יחזקאל, גידי וחנן
וגם המשורר

היתה תחושה של אין ברירה
אפור היה הצבע
היתה בדידות, היה כבד בלב
היתה תחושה כזו
כמו נשתלנו פה בטבע
ידעתי אז, אותך אני אוהב

שירי לי מולדת משיריך היפים
כמה אהבתי לזמרם ברגעים
קשים

נפגשנו שוב אותו זחל"ם
מאז שישים ושבע
אותו חיוך, אותו מבט
אותה בת צחוק נוגה
אחד זימר לו חרש שיר
על דן ועל באר שבע
אחר ישב שקוע וחושב
ומסביב מרעים הליל
מזעיף פניו הטבע
רוגז הוא על הזר המתקרב

ברקוד לשיר ביוטיוב

חזיונות מכתיבת האלבום

BEIT RACHEL STRAUSS
A school for special education
14 PIERRE KOENING ST. JERUSALEM 93469
Tel. 02-6483432 Fax. 02-6483436

בית רחל שטראוס
בית ספר לחינוך מיוחד
רח' פייר קניג 14, ירושלים 93469
טל' 02-6483432 פקס. 02-6483436

דבר ביה"ס בית רחל שטראוס, תש"פ

פרויקט הכנת אלבומי הנצחה לחללי צה"ל
בית הספר בית רחל שטראוס, הנו בית-ספר שש
שנתי [חטיבת ביניים וחטיבה עליונה], לתלמידים עם
מוגבלות שכלית ואוטיזם, ברמה בינונית מורכבת,
גילאי 12-21 שנים. בביה"ס מתקיימת תכנית לימודים
ענפה, הכוללת את כל מקצועות הליבה של משרד
החינוך, ועוד תוספות והרחבות רבות.
האמונה שלנו שתלמידינו מסוגלים וראויים ללמוד
ולפעול ככל בני הנוער היא הבסיס להשקעה הרבה
שאנו משקיעים בפיתוח החינוך החברתי-ערכי-
קהילתי, בנוסף לחינוך האקדמי ולהכנה לחיים
[כישורי חיים, תעסוקה, דיור].
לאורך 12 השנים האחרונות פיתחנו תלב"ס חברתי-
ערכי-קהילתי המשלב למידה עיונית של עשייה
חברתית; מה שהפך את ההשתלבות החברתית
משמעותית ומובנת הרבה יותר עבור תלמידינו.
אחד הפרויקטים שבחרנו להשתתף בו הוא "אמץ
אנדרטה", בשיתוף עם יד לבנים, המנהל הקהילתי
וסטודנטים מתחום החינוך. בשנה הראשונה נבחרה
האנדרטה שבשכונת מקור-חיים, בסמוך לבית
הכנסת. התלמידים, בסיוע העירייה, המתנ"ס ובית-
הכנסת, ניקו וטיפחו את האזור ושתלו פרחים, וקיימו
שם את טקס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל.

מאז במשך תשע השנים האחרונות, המשכנו ופיתחנו את רעיון אימוץ האנדרטה. הוספנו ובחרנו אנדרטה נוספת בשכונה, האנדרטה על-שם עליז חמוי. סייענו בשיפוץ הגן הסמוך לאנדרטה, למדנו על עליז וקיימנו פעילויות ברוח אהבת החיים שלה והנתינה לאחר. למשל, התנדבות בגן הרב תכליתי של ילדים בסיכון בקנאי הגליל לקראת פורים; טיפוח סביבת הגן, גיוס השכנים, קיום טקסים.

לפני שלוש שנים חברנו לפרויקט אחר, של הכנת אלבומי הנצחה לחללים; מתוך ניסיון להעמיק את העשייה ואת ההבנה של תלמידינו לנושא. פנינו ליד לבנים להצטרף לפרויקט, שקיים במספר בתי ספר תיכון בארץ אך לא עם אוכלוסייה כמו של בית הספר שלנו. הצגנו את בית הספר ואת הרציונל.

חזרנו לאנדרטה הראשונה, לזכר 12 חללי תש"ח. המטרה היתה להכין 12 אלבומי הנצחה לזכרם של 12 הלוחמים שנפלו על הגנת השכונה.

בתהליך העבודה על האלבומים חווינו הזדמנות ללמוד ולהתחבר לסיפור של השכונה והקהילה. בתור בית ספר בקהילה ושותפים פעילים במספר רב של תחומים קהילתיים, זוהי גם הזדמנות להכיר את הסיפורים האישיים של גיבורי האנדרטה; וגם להתחבר לנרטיב השכונה ממלחמת תש"ח והמשמעות שלה מבחינת הקמת המדינה ובניית ירושלים.

כל זה התחבר למטרה השנתית של 70 שנה למדינה
והמשך של 50 שנה לירושלים. יד לבנים חברו
אותנו למכללת אפרתה ולרכזת הסטודנטים שלהם.
ביחד איתה אתרנו קבוצה של סטודנטיות לפרויקט.
הסטודנטיות לא היו מתחום החינוך המיוחד ולא היה
להן ניסיון בכלל בתחום. הן הגיעו לפגישת היכרות
והביעו חששות, אך רצון לנסות. לאחר סיור הכרות
ישבנו שוב עם חשיבה לגבי שיבוצים (זה לאחר
תהליך עם המחנכות לגבי איזה כיתות ותלמידים
ישתתפו). כל סטודנטית הגיעה פעם נוספת לתצפית
בכיתה, לפגישת הדרכה קצרה ולעבודה בבית
הספר. זה כלל שבו הכנת הפגישה הראשונה
וכתיבת תכנית עבודה ששלחו לרכזת המעורבות
החברתית של בית רחל שטראוס [רובין זלצר]
ולרכזת שלהן כדי שנוכל לעבוד איתן, לעבד ולהנגיש
את החומר לתלמידים.

נעשתה גם הערכות לוגיסטית בית-ספרית, של
שיבוץ התכנית במערכת השעות הכללית. סגנית
המנהלת [נעמה כץ] ביצעה זאת גם בשעות הכלליות
[הוראה בכיתות] וגם בשעות הפרטניות.
הסטודנטיות פגשו את התלמידים פעם בשבוע, עבדו
עם 2 תלמידים יחד על כל אלבום. כל קבוצה בחרה
חייל אחד מחללי האנדרטה. תהליך העבודה כלל
היכרות עם הסיפור של השכונה, היכרות עם החייל,
הליכה לאנדרטה וחשיפה למשמעות של אנדרטה,
מלחמה והיסטוריה של הקמת המדינה.

תהליך רגיל כולל בדרך-כלל ראיונות עם בני-
המשפחות השכולות. אלא שלרוב החיילים
מהאנדרטה הזו כבר אין משפחות בחיים, ולפיכך
ארגנו סיור ביד לבנים. הסטודנטיות והתלמידים פגשו
שם את הגב' ורה, אם שכולה, שעשתה להם סיור
והכירה להם את יד לבנים. הם הגיעו לאולם ההנצחה
ומצאו את השמות של החיילים שהם הכינו להם את
האנדרטה ואז ירדו לחדר תיקיות שבו יש תיקייה לכל
חייל ירושלמי שנפל באחת המלחמות.
שם סיפרה להם רובין את הסיפור של השכונה
וחילקה דף מידע (שעבדו עליהם קודם עם
הסטודנטיות) עם שאלות ונושאים לברור אודות כל
חייל, כדי להכניס לאלבום (עם סמלים של תקשורת
תומכת חליפית כדי שיהיו מסוגלים לענות על כל
דבר). התלמידים חפשו בתיקים אינפורמציה על
סיפור חייו של כל אחד. ואז, תוך כדי חיפוש, גילו
שחסר תיק לאברהם זיסרמן, תושב השכונה שהיה
גר במקור חיים 22 ולחם להגנה על השכונה, ונפל
במלחמה. בזכות תלמידי בר"ש הכינו לו תיק לזכרו.
לאחר המפגש ביד לבנים, התלמידים יחד עם
הסטודנטיות הכינו את האלבומים ועצבו אותם ביחד.
הכניסו מידע אודות הסיפור של השכונה, ואודות
האיש עצמו- כחייל וכבן אדם.

ביום הזיכרון לחללי מערכות ישראל התשע"ח
ותשע"ט, התקיים טקס רב משתתפים, שכלל את
נציגי המנהל הקהילתי, נציגי הסטודנטים, נציגי
הוועד השכונתי, תלמידי בית רחל שטראוס, צוות
ביה"ס, נציגות הורי ביה"ס, קהל רב מהשכונה.

כולם התרגשו והתרשמו מאוד מטקס מכבד ביותר שקיימנו למרגלות האנדרטה. ביום הזיכרון השנה [תש"פ] קיימנו טקס בזום, וציינו את אלבומי ההנצחה שהוכנו ללוחמים שנפלו.

ביוני 2018 התקיים טקס של יד לבנים לכל מי שהכין אלבום הנצחה והאלבומים הגיעו ליד לבנים שבו ינציחו את 12 החיילים שנפלו בהגנת השכונה. חשוב לציין שתלמידנו הכינו 12 מתוך 40 אלבומים שהכינו בשנה ההיא בירושלים. ובשנת 2019 התקיים טקס נוסף, לאחר שבשנה זו הכינו התלמידים 8 אלבומים, לזכר תושבי השכונה שנפלו במלחמת יום הכיפורים. אלבום אחד למשפחה של אלעזר טסלר ז"ל. השנה, 2020, הוכנו על-ידי התלמידים 6 אלבומים של חללי מלחמת ששת-הימים.

לאורך כל הדרך היה שיתוף-פעולה בין כל הגורמים: מנהל קהילתי, מתנ"ס בקעה, פורום קהילתי של בתי-ספר בקהילה, מכללת אפרתה, יד לבנים. ללא ספק, שיתוף-פעולה זה הנו המפתח להצלחת הפרויקט, ואנחנו מודים ומעריכים ביותר את השותפים. ראינו שגם להם היה זה תהליך משמעותי ומלמד ביותר. מרגש היה לראות את החיבור שנוצר בין הסטודנטיות לבין התלמידים, ואת הפתיחות לחינוך המיוחד. הן גילו את היכולות של התלמידים, הסקרנות, הלמידה, ההתלהבות. האדם שבהם.

תודה רבה על ההזדמנות לחוש ולחוות את הממ"ש (משמעות, מחוייבות, שייכות) של הקהילתיות. וכן על מימוש פן מיוחד ואחר של ערבות הדדית.

נכתב על-ידי:

סימונה קוהל, מנהלת בית-הספר בית רחל שטראוס.
רובין זלצר, רכזת מעורבות חברתית.

דבר התלמידה:

שלומית התלמידה מאוד נהנתה
מהעבודה שלנו על האלבום. בכל ימי
חמישי כשנפגשנו, שלומית שמחה לצאת
ולשבת על האלבום. שלומית זכרה כל
מיני פרטים מיוחדים על שאול והקשיבה
והייתה פעילה מאוד בחיפוש על שאול
ועל המלחמות שלחם בהן.
כאשר היה שינוי ביום של המפגש
שלומית שמה לב לכך ושאלה על השינוי.
אף כשהתבטל, הצטערה מהביטול של
הפגישה.
שלומית מאוד בקיאה בעיצוב והפעלת
התוכנה, כך שסייעה רבות בבניה ועיצוב
האלבום בצורה יעילה.

דברי הסטודנטית:

אפתח בכך שמאוד שמחתי לקחת חלק
בפרויקט המיוחד הזה, במיוחד משום
שהתקיים בשיתוף עם בית רחל
שטראוס, כך שהכרתי תלמידים מיוחדים
ומקסימים שנהניתי מאוד לעבוד איתם.
בכל ימי חמישי, נהניתי להיפגש עם
שלומית, להכיר אותה יותר ויחד איתה
לקרוא ולהתעמק ולהכיר עוד ועוד את
הנופל שאת אלבומו יצרנו.
שמחתי ללמוד יותר לעומק על מלחמות
שבהן שאול לחם בגבורה, לקרוא על
אישיותו ולדבוק בה, כדמות לחיקוי.
אני מלאה גאווה בעם שלנו, שיש בו
דמויות גיבורות כל כך שלחמו והשקיעו
את חייהם למען הארץ, למען המדינה,
למען העם.
תודה על הזכות לקחת חלק בפרויקט,
ללמוד על העם, על המלחמות והחיילים
המיוחדים, להכיר את התלמידים שאיתם
עבדתי ואף להכיר עוד את עצמי.

אפרת קליין